

สำนักงานพัฒนาคุณภาพงาน

เลขที่ผลงาน...../.....

วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-QS-201/04)

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล นางสาว ภัควดี กาสังข์ รหัสบุคคล 003684 เบอร์โทรภายใน 1418/1428 เบอร์โทรมือถือ 0965649464

Email Address: Rinya3740@gmail.com หน่วยงาน ห้องคลอด งานการพยาบาลสูติศาสตร์-นรีเวชวิทยา

ฝ่ายการพยาบาลโรงพยาบาลรามาริบัติ

*ชื่อ-สกุล นางสาว ภัควดี กาสังข์ รหัสบุคคล 003684 (ผู้ที่จะรับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทาง Website ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทาง Website

เรื่อง...กาลครั้งหนึ่ง...

ได้แต่นั่งคิดว่าเรื่องที่จะเขียนเรื่องเล่านี้จะเขียนดีไหม เพราะมันเป็นเรื่องที่อยู่ในความทรงจำของฉันมากกว่า 20 ปี แม้ว่ากาลเวลาจะผ่านไปเนิ่นนานเพียงไรดิฉันก็ยังไม่เคยลืม แต่ถ้าไม่ได้เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังสงสัยคงติดค้างคาใจไปอีกนานแสนนาน ก็คงต้องเล่าแล้วซิเนะ !!

จากชีวิตเด็กบ้านนอกคนหนึ่ง ซึ่งมีความฝัน...ว่าสักวันหนึ่งตนเองจะมีโอกาสได้เข้ามาทำงานในเมืองศรีวิสัยที่มีชื่อว่ากรุงเทพมหานครให้ได้ เพราะเป็นเมืองที่ทุกคนใฝ่ฝัน และแล้วก็ถึงเวลาที่เหมาะสม เมื่อดิฉันได้มีโอกาสมาสอบเพื่อเข้าเรียนหลักสูตรผู้ช่วยพยาบาล ที่โรงเรียนพยาบาลรามาริบัติ ในวันที่ทำข้อสอบนั้น ดิฉันรู้สึกว้าว..ทำไมข้อสอบมันช่างยากเสียจริง คิดหัวอยู่ในใจว่าเราต้องสอบไม่ผ่านแน่ๆ ได้แต่คิดวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา ทางบ้านก็เฝ้าคอยถามตลอดว่าทำข้อสอบได้ไหม ดิฉันก็ไม่รู้ว่าจะตอบว่าอย่างไร กลัวท่านเสียใจจึงได้แต่พยักหน้า และเฝ้ารอลุ้นผลอย่างใจจดใจจ่อ

และแล้ววันประกาศผลสอบก็มาถึง บอกตรงๆ ว่าตอนนั้นดิฉันนอนไม่หลับทั้งคืน ทั้งเครียด กลัว และกังวลว่าจะมีรายชื่อของตนเองไหม ได้แต่อธิษฐานขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วยลูกหลานให้มีรายชื่อในประกาศผลสอบด้วยเทอญ.. สาธุ แต่แล้วฝันก็กลายเป็นความจริงเมื่อผลการสอบของดิฉันได้เพียงตัวสำรองอันดับที่ 1 (สิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่สามารถช่วยได้) นั่นก็หมายความว่า ถ้าคนที่สอบได้ทั้งหมดมารายงานตัวกันครบ ก็เท่ากับว่าดิฉันหมดสิทธิ์ในการสอบสัมภาษณ์ครั้งนี้ มันยิ่งทำให้เราเสียใจ หมดหวัง เพราะมันเป็นความตั้งใจของเด็กบ้านนอกคนนี้อย่างมากมาย หลังจากกลับจากดูประกาศผลสอบ เมื่อไปถึงบ้านที่ต่างจังหวัด ทางบ้านก็ตั้งหน้าตั้งตาคอยฟังคำตอบจากดิฉันอย่างใจจดใจจ่อ เพราะในปี 2537 ยังไม่มีโทรศัพท์มือถือใช้กัน ทุกคนจึงต้องรอคำตอบจากดิฉันเพียงคนเดียว พอทุกคนที่บ้านรู้คำตอบก็ได้แต่ปลอบใจดิฉัน “ไม่เป็นไร ปีหน้าค่อยว่ากันใหม่” ทุกคนคอยให้กำลังใจเสมอ โดยเฉพาะแม่ของดิฉัน ที่ท่านจะคอยช่วยเหลือและสนับสนุนดิฉันในทุกๆ เรื่องเสมอมา ท่านบอกดิฉันว่า “วันที่เขาสอบสัมภาษณ์กันเสร็จแล้ว เราค่อยโทรไปสอบถามทางโรงเรียนพยาบาลรามาริบัติอีกครั้ง ว่ามีคนไม่มาสอบสัมภาษณ์ไหม เพื่อเป็นโอกาสของเรา” ดิฉันได้ฟังดังนั้นก็มีความตั้งใจและยังคงตั้งหน้าตั้งตารอคอย..

แล้วคำอวยพรของแม่ซึ่งเป็นพระประจำบ้านก็สัมฤทธิ์ผล วันที่ดิฉันรอคอยก็มาถึง เมื่อทางโรงเรียนพยาบาลรามาริบัติได้เรียกตัวดิฉันเพื่อไปสัมภาษณ์เพื่อเข้าเรียน หัวใจของดิฉันพองโต ทั้งดีใจ ทั้งตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก ดิฉันรีบมาบอกกับทางบ้านว่า “หนูจะได้ไปสัมภาษณ์เข้าเรียนแล้วน้า..” ทุกคนต่างดีใจกันถ้วนหน้า แต่ทางโรงเรียนแจ้งมาว่าต้องมีคนค้าประกันที่เป็นข้าราชการตั้งแต่ระดับซี 7 ขึ้นไป ถึงจะสามารถเข้าเรียนได้ ดิฉันรู้สึกกลุ่มใจขึ้นมาทันที และได้มาปรึกษาพ่อกับแม่ว่าจะไปหาคนค้าประกันได้ที่ไหน พ่อกับแม่จึงไปขอความช่วยเหลือจากลุงที่เป็นพี่ชายของพ่อ เพราะ

ท่านเป็นข้าราชการระดับซี 7 พอดี แต่สิ่งที่ลูกบอกกลับมาคือ “จะมาเรียนทำไมแค่ผู้ช่วยพยาบาล ไปหาเรียนปริญญาตรีให้จบสูงๆ จะได้ทำงานดีๆ เงินเดือนเยอะๆ ไม่ดีกว่าหรือ” ซึ่งญาติฝั่งพ่อไม่มีใครเห็นด้วยกับการเรียนผู้ช่วยพยาบาลของดิฉันเลยสักคน ดิฉันได้แต่คิดว่าการที่เราจะมาเรียนผู้ช่วยพยาบาลมันไม่ดีตรงไหน เพราะเราไม่ได้เรียนสายวิทย์ - คณิตเราไปสอบเรียนพยาบาลก็คงไม่ได้ ตอนนั้นด้วยฐานะทางบ้านที่ไม่ค่อยดีนัก ดิฉันคิดแต่ว่าอยากเรียนอะไรก็ได้ที่จบแล้วมีงานทำ มีเงินเดือน จะได้ช่วยแบ่งเบาภาระให้กับทางบ้านได้ แต่สิ่งที่หวังไว้มันก็ช่างมีติดเสียเหลือเกิน เพราะสมัยนั้นการที่จะไปหาข้าราชการระดับซี 7 มันยากมากเสียจริง โอกาสมีน้อยมาก ถ้าไม่ใช่ญาติพี่น้องกันก็ไม่มีใครอยากจะมาค้าประกันให้ เพราะทุกคนก็กลัวตัวเองจะเสื่อมเสียชื่อเสียงกันทั้งนั้น

แม่ของดิฉันได้เข้ามาถามดิฉันว่า “ยังอยากจะไปเรียนอยู่ไหม” เพราะเห็นญาติแต่ละคนไม่มีใครเห็นด้วยเลยสักคน แม่เลยกลัวดิฉันจะคิดมากเลยเข้ามาถามอีกรอบ ดิฉันบอกว่า “ยังอยากจะเรียนอยู่ เพราะที่หมู่บ้านเรา เห็นเรียนจบปริญญาตรีก็ไม่มีการทำงานกันเยอะแยะ หนูไม่อยากจะแบบนั้น” แม่ของดิฉันจึงตัดสินใจไปขอความช่วยเหลือจากลุงท่านหนึ่ง ซึ่งท่านเป็นครูฝ่ายปกครองที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในตัวจังหวัด ท่านเป็นแค่ญาติห่างๆ ของทางฝั่งพ่อ แต่ดิฉันก็ไม่ได้คาดหวังอะไรมาก กลัวความผิดหวัง เพราะขนาดญาติแท้ๆ เห็นหน้ากันอยู่ทุกวันยังปฏิเสธที่จะให้ความช่วยเหลือเลย อาจจะเป็นโชคดีหรือเพราะฟาล์วชิต ตลบับตาลใจให้ลุงท่านนี้รับปากที่จะค้าประกันให้ดิฉัน เพราะลุงท่านได้บอกกับดิฉันว่า “ไปเรียนเถอะ จบมามีงานรองรับ แล้วเราค่อยไปเรียนต่ออย่างอื่น หรือทำอย่างอื่นต่อยอดได้ คนที่เรียนจบปริญญาตรีทำงานมีถมไป” พอได้ฟังคำสอนของท่าน ดิฉันก็ไม่ลังเลและสงสัย ตั้งหน้าตั้งตาและตั้งใจเรียนให้ดีที่สุด ไม่ทำให้ลุงผิดหวังสำหรับโอกาสที่คุณลุงได้มอบให้เด็กบ้านนอกคนนี้ได้มีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียน

ดิฉันใช้เวลาในการเรียน 1 ปีเต็มสำหรับการเรียนหลักสูตรผู้ช่วยพยาบาล เมื่อฝึกปฏิบัติได้ขึ้นฝึกตามหอผู้ป่วยต่างๆ ทั้งทางด้านการดูแลเด็ก ผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ แต่ที่ดิฉันประทับใจที่สุดคือห้องคลอด การดูแลหญิงตั้งครรภ์ที่ปลอดภัย บุตร หลังจากเรียนจบดิฉันจึงไม่ลังเลสำหรับการเลือกทำงานในแผนกห้องคลอด เพราะตอนฝึกงานรู้สึกชอบ ประทับใจ พี่ๆ ที่ห้องคลอดช่างน่ารัก ใจดีทุกคน ดิฉันก็ได้ทำงานอย่างเต็มที่ตามแบบที่ได้ตั้งใจไว้ เพราะงานลักษณะนี้ถ้าไม่มีใจรักจริงๆ จะทำไม่ได้ งานที่ต้องช่วยเหลือคนที่มีความเจ็บปวดในช่วงขณะรอคลอด ที่หลายคนมักไม่อยากจดจำช่วงเวลาารู้สึกว่าเจ็บปวดอย่างที่สุด งานที่เห็นเลือดปริมาณมาก งานที่บางครั้งต้องเร่งรีบอยู่ตลอดเวลา แต่ดิฉันจะคิดเสมอว่างานที่ดิฉันนั้นคือการได้ดูแลผู้ป่วย ก็เหมือนดิฉันได้ทำบุญด้วย เพราะช่วยให้ผู้ป่วยหายเจ็บ รู้สึกสบายใจ และที่สำคัญกว่านั้น ดิฉันคิดเสมอว่าผู้ป่วยเปรียบเสมือนญาติของดิฉัน เราดูแลญาติของเราอย่างไรเราก็ดูแลผู้ป่วยแบบนั้นเช่นกัน จึงทำให้ดิฉันทำงานอย่างมีความสุขในทุกๆ วัน ถึงแม้ว่าจะเหนื่อยกายหรือเหนื่อยใจ ไม่ว่ากับงานหรือกับเพื่อนร่วมงานก็ตามแต่ ดิฉันก็ยังทำงานทุกวันอย่างเต็มกำลังและความสามารถที่มี ดิฉันคิดเสมอว่าองค์กรนี้ที่จะทำให้ดิฉันมีตัวตน เป็นที่ยอมรับ มีเกียรติ ศักดิ์ศรี และที่สำคัญมีเงินใช้ เงินเก็บเจกเช่นปัจจุบัน

จากเรื่องที่ได้เล่ามาจึงอยากมาเล่าประสบการณ์และการต่อสู้ว่ากว่าจะได้มีวันนี้เช่นปัจจุบันมิใช่เรื่องง่าย ทุกอาชีพทุกตำแหน่งงานย่อมมีคุณค่าของตนเอง การทำงานในองค์กรใหญ่ล้วนประกอบไปด้วยบุคคลในหลายๆ หน่วยงาน ที่จำเป็นต้องร่วมมือและประสานงานร่วมกัน ทุกคนต่างมีหน้าที่ของตนเอง การรับผิดชอบและการปฏิบัติในหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มกำลัง ใจร่วมกับแรงกายหรือการใส่ใจในการทำงานย่อมทำให้งานนั้นออกมาดีและมีคุณค่า การคิดบวกตั้งแต่เริ่มย่อมทำให้เกิดพลังงานบวกขยายออกไปในหน่วยงาน ทำให้องค์กรแห่งความสุข ทั้งกับผู้ให้บริการและผู้รับบริการที่จะทำให้สามารถข้ามผ่านอุปสรรคทุกอย่างในการทำงานไปได้ด้วยดี

ดังนั้นจึงอยากบอกกับทุกคนที่มีโอกาสที่ดี ดังเช่นการได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของ “โรงพยาบาลรามาริบัติ” แห่งนี้ไม่ว่าทุกคนจะได้รับโอกาสเช่นนี้ จึงขอให้ทุกคนจงตั้งใจทำงานในส่วนของตนเองให้เต็มที่ และเผื่อแผ่ช่วยเหลือเพื่อนร่วมงาน เพื่อนร่วมวิชาชีพ เพื่อนำรามาริบัติสู่ระดับสากล อุปสรรคต่างๆ ที่เข้ามาทุกคนจะสามารถข้ามผ่านมันไปได้ หากเรามีใจสู้ และไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตา ทางออกก็มีให้เสมอสำหรับผู้ที่มีความพยายาม และมีความอดทน สุดท้ายดิฉันขอขอบคุณครอบครัวที่รักของดิฉัน ที่คอยสนับสนุนในทุกๆ เรื่องตลอดมา ขอขอบคุณตัวดิฉันเองที่มีใจมุ่งมั่น ไม่ท้อแท้ ขอขอบคุณโรงพยาบาลรามาริบัติ องค์กรระดับสากลที่ทำให้ดิฉันมีชีวิตที่สมบูรณ์และมั่นคง ดิฉันจะตั้งใจทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด ดูแลผู้ป่วยให้เสมือนญาติ และจะรักองค์กรนี้ตลอดไป

ลงชื่อ.....^{ภักดิ์} ^{กสิณ}..... (เจ้าของผลงาน)

(นางสาวภักดิ์ กาสังข์)

ลงชื่อ.....^{ชัชวาล} ^{อรรณพ}.....

(นางสาวยิ่งขวัญ อยู่รัตน์)

หัวหน้าห้องคลอด

สังกัดงานการพยาบาลสูติ-นรีเวชฯ ฝ่ายการพยาบาลโรงพยาบาลรามาริบัติ

วันที่ 30 เมษายน พ.ศ. 2565